

μας κυρά του Πενταδάκτυλου, η Κυθρέα μας, να σε δεχθεί κάποτε με τιμές στα σπλάχνα της. Μόνον έτσι δ' αναπαυθείς οριστικά και εν ειρήνη. Αιωνία ας είναι η μνήμη σου!

Επικήδειος λόγος του εγγονού του, Μάριου Ζαμπακίδη

Με καθυστέρηση 39 σχεδόν χρόνων τελούμε σήμερα την επίσημη ταφή του ήρωα παππού και πάτερα μας Νικόλα Κανικλίδη που δολοφονήθηκε εν ψυχρώ από τους Τούρκους έξω από το σπίτι μας στην Κυθρέα.

Αγαπημένε μας παππού, εμείς τα 7 σου εγγόνια και 20 δισέγγονα νοιώδουμε απέραντη περηφάνια για σένα. Οι πιο πολλοί από εμάς μπορεί να μην είχαν την τύχη να σε γνωρίσουν, μπορεί να μην είχαν την τύχη να σε χαρούν, αλλά είχαν την τιμή να έχουν έναν ήρωα παππού και να νοιώδουν περήφανοι, γιατί ο παππούς μας είναι ένας ήρωας που παρέμεινε να υπερασπιστεί το σπίτι του, τον τόπο του, χωρίς να φοβηθεί τον θάνατο.

Σε νοιώδαμε όλα αυτά τα χρόνια, παππού, πάντα δίπλα μας, πάντα κοντά μας στις χαρές και στις λύπες μας, είχαμε όμως δίπλα μας και μια περήφανη γιαγιά, τη Μυροφόρα, διπλό στήριγμα όλων μας όλα αυτά τα δίσεκτα χρόνια που περάσαμε.

Αγαπημένε μου παππού. Είχα την τύχη να σε γνωρίσω και να σε έχω δίπλα μου στα πιο σημαντικά παιδικά μου χρόνια, στα πιο δύσκολα πρώτα μου βήματα. Ήσουν και θα παραμείνεις για μένα τα πάντα, ο πατέρας, ο προστάτης, ο δάσκαλός μου.

Δεν ξέχασα ποτέ τις συμβουλές σου, τις προτροπές σου. Δεν ξέχασα ποτέ τις ατέλειωτες ιστορίες σου, τα παραμύθια που μου έλεγες με τόση αγάπη τα βράδια. «Κόκκινη κλωστή δεμένη στην ανέμη τυλιγμένη, δώσ' της πάτισο κλότσο να γυρίσει παραμύθι ν' αρχινήσει», μου έλεγες και ξανάλεγες.

Είναι σαν ένα ατέλειωτο παραμύθι, παππού, όλα αυτά τα χρόνια που πέρασαν. Δεν μπορούμε να το πιστέψουμε ότι χάθηκε τόσο άδικα, δεν μπορούμε να φανταστούμε ότι δολοφονήσαν εν ψυχρώ, έναν ξεχωριστό άνθρωπο. Για όλους εμάς ζεις εκεί στο σπίτι μας, ζεις εκεί και περπατάς στους δρόμους και στους καφενέδες της Καμάρας, είσαι εκεί και θερίζεις τα σπαρτά, ζεις εκεί, ποτίζεις, λακωνώνεις και κλαδεύεις τους μεγάλους ελαιώνες σου.

Δεν σε αποχωριζόμουν ούτε ένα λεπτό. Πάντα κοντά σου, πάντα δίπλα σου, στα χωράφια, στο μάζεμα των ελιών, στο καφενείο του Ιάκωβου, εγώ δίπλα σου, στο σπίτι σχεδόν συνέχεια στα γόνατά σου.

Ήσουν για τα Παιδιά σου, τον Κωστάκη, τον Ανδρέα και τη μητέρα μου, το στήριγμα, η δύναμη αλλά και το καμάρι όλων μας.

Υπήρξες ο πιο καλός σύζυγος, ο πιο γλυκός πατέρας, ο πιο στοργικός παππούς, ο πιο αγαπημένος δείος.

Σε διέκρινε πάντα η εργατικότητα, η καλοσύνη, η τιμιότητά σου, το ήθος και η ανθρωπιά σου. Η μεγάλη σου αγάπη και το αμέτρητο μεράκι για τις ελιές σου, τα κραμπιά σου που σε ανέδειξαν σ' έναν από τους πιο μεγάλους αλλά και ξακουστούς Κυθρεώτες γεωργούς. Τα προϊόντα σου γέμιζαν τις αγορές και τα παντοπωλεία της Λευκωσίας.

Πρώτος στη δουλειά με το κάρο σου να φροντίζεις και να ποτίζεις τα περιβόλια και τα χωράφια όχι μόνο τα δικά σου αλλά και των συγγενών σου. Πάντα πρόθυμος να βοηθήσεις τους συγχωριανούς σου, πάντα χαμογελαστός, ευγενικός και καλοσυνάτος.

Πάντα πρώτος και στο γλέντι με το χορό και στο τραγούδι σου, στις χαρές των παιδιών, των συγγενών και των φίλων σου.

Πρώτος και στους εθνικούς αγώνες προσφέροντας τα πάντα για την πατρίδα. Κατά τη διάρκεια του απελευθερωτικού αγώνα της ΕΟΚΑ 55-59 στο σπίτι σου φιλοξενείς αγωνιστές. Τα παιδιά σου δηλώνουν παρών, κατασκευάζουν βόμβες και τυπώνουν φυλλάδια για τον αγώνα.

Αλλά και κατά τη διάρκεια της τουρκοκυπριακής ανταρσίας του 1963 πάλι πρόθυμος να βοηθήσεις την πατρίδα. Το σπίτι σου μετατρέπεται σε αρχηγείο και αποθήκη όπλων. Η βοήθειά σου μεγάλη και ανεκτίμητη.

Αγαπημέne μας παππού. Η απέραντη καλοσύνη σου, η μεγάλη ανθρωπιά σου δεν σταμάτησε ούτε και εκείνο το μαύρο καλοκαίρι του 1974. Έτρεξες πρώτος να βοηθήσεις όσους χρειάζονταν βοήθεια μέχρι και τους τουρκοκύπριους φίλους σου στα γειτονικά χωριά, παίρνοντάς τους τρόφιμα και τσιγάρα. Και όταν ξεκίνησε η Τούρκικη λαίλαπα της δεύτερης φάσης της εισβολής κανένας, μα κανένας δεν μπορούσε να σε πείσει να έρθεις μαζί μας, δεν άφηνες με τίποτε το σπίτι μας, δεν άφηνες με τίποτε την Κυθρέα μας.

Παρέμεινες στο σπίτι μας εγκλωβισμένος αλλά ποτέ δεν έχασες το θάρρος και την αυτοπεποίθησή σου. Άκουσες το μήνυμα που σου στείλαμε από το ραδιόφωνο και αμέσως έτρεξες να το πεις στους εγκλωβισμένους συγγενείς μας. Δεν φοβήθηκες. Κυκλοφορούσες παντού και έδινες συνεχώς θάρρος και δύναμη σε όλους τους συγγενείς και συγχωριανούς μας που παρέμειναν εγκλωβισμένοι. Οι Τούρκοι συνεχίζουν να σκορπούν τον θάνατο παντού. Τρεις μέρες μετά τη δεύτερη φάση της εισβολής, το Σάββατο 17 του Αυγούστου, εκεί, μπροστά στην είσοδο του σπιτιού μας στάθηκαν όρθιος μπροστά στους πάνοπλους τούρκους στρατιώτες. Δεν φοβήθηκες τις απειλές. Αυτοί συνέχιζαν να σε κτυπούν με το κοντάκι του όπλου τους και να σε ρωτούν να τους πεις που υπάρχουν άλλοι εγκλωβισμένοι. Εσύ συνέχισες να παραμένεις όρθιος και άντεξες, δεν λύγισες κι ήλθε ο θάνατος μετά το φονικό πυροβολισμό. Πέρασες στην αιωνιότητα.

Κλείνοντας θα ήθελα να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλους όσους βοήθησαν για την ταυτοποίηση των οστών σου για να γίνει έστω και τώρα η νεκρώσιμη ακολουθία και να βρει ανάπαυση η ψυχή σου.

Με τον θάνατό σου επιβεβαίωσες την δύναμη της Ρωμιοσύνης, της Ρωμιούσνης που στέκει πάντα ολόρθη μέσα στις μπόρες και τις φουρτούνες, που στέκεται δυνατή απέναντι στον όποιο κατακτητή.

Η Ρωμιοσύνη εν φυλή συνότζιαιρη του κόσμου.

Κανένας εν εβρέθηκεν για να την ιξηλείψει.

Κανένας, γιατί σσιέπει την που τά'ψη ο Θεός μου.

Η Ρωμιοσύνη εννα χαδεί, όντας ο κόσμος λείψει.

Αιωνία σου η Μνήμη, παππού.